HET GEHEIM IN DE BUNKER

Tineke Kerste-Murre

ILLUSTRATIES
Petra Kwaadgras

HET GEHEIM IN DE BUNKER

Als je de bosjes in de achtertuin opzij duwt, vind je een geheim paadje. Volg je het paadje, dan kom je bij een kleine houten hut, De Bunker. Alleen twee kinderen weten van het bestaan van De Bunker af.

Of niet? Ze merken dat er iemand in de hut is geweest en gaan op onderzoek uit. Op hun tenen staan ze bij het raampje van de hut en gluren naar binnen. Een donkere schim scharrelt door De Bunker. Plotseling draait hij zich om. Gloeiende ogen staren hen aan en ze horen een heel eng geluid. De kinderen gillen. Ze draaien zich om en rennen zo hard ze kunnen naar huis.

Wie was dat? Zag je zijn enge ogen? En waarom had hij zo'n vreemd hoofd? Hoorde je dat enge geluid? Dat was geen normaal geluid! Zo eng,' zeggen ze bibberend terwijl ze de takken van de heg opzij duwen.
'Ik ga er nooit meer naartoe!' roepen ze uit.

Zullen ze echt nooit meer naar De Bunker gaan? Of gaan ze terug om te kijken welk vreemde wezen zich in hun hut verschuilt?

7-11 Jaar

Tineke Kerste-Murre

Het geheim in De Bunker

Copyright © 2018 Tiny Tale's Bookshop

Titel: Het geheim in De Bunker

Auteur: Tineke Kerste-Murre

Illustraties: Petra Kwaadgras

Design omslag: Niels Kijf

Druk: Pumbo

www.tinytalesbookshop.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

'Zullen we naar De Bunker gaan?' vraagt Eva.
Tim knikt: 'Leuk!'
De Bunker is een klein houten huisje. Niemand weet dat het bestaat, behalve Eva en Tim.
Ze wonen naast elkaar aan het einde van een rustige straat.
Achter hun tuinen is het strand. Het is een verlaten stuk strand en een eindje verderop staat een grote fabriek: de robotfabriek. Het hek om de fabriek loopt tot helemaal in de zee.
Als je achter in de tuin van Tim de haag een beetje uit elkaar trekt, zie je een slingerpaadje tussen het duingras door. Aan het einde van het paadje staat een houten huisje tussen het zand en het duingras. Het is niet groot: er passen net twee kinderen in, een kleine tafel, een houten kist en nog wat spulletjes die ze verzameld hebben bij de zee. Het huisje is al erg oud. Eva heeft al heel wat rotte planken opnieuw vastgetimmerd.
Na iedere storm gaan Eva en Tim bezorgd kijken of het nog overeind staat.
Ze noemen het huisje De Bunker. Als je in een bunker zit, kan niemand jou zien. Door de kieren in het hout en door het vuile raampje kunnen ze zelf alles om zich heen goed bespieden. Tim en Eva vinden het heerlijk om te kijken naar de schepen die door de hoge golven stomen en om de zoute zeelucht op te snuiven.
Zo vaak ze kunnen gaan Tim en Eva ernaartoe. Soms doen ze er een spelletje, soms tekenen of knutselen ze in De Bunker. Of ze zoeken schatten op het strand en stoppen ze in de kist.

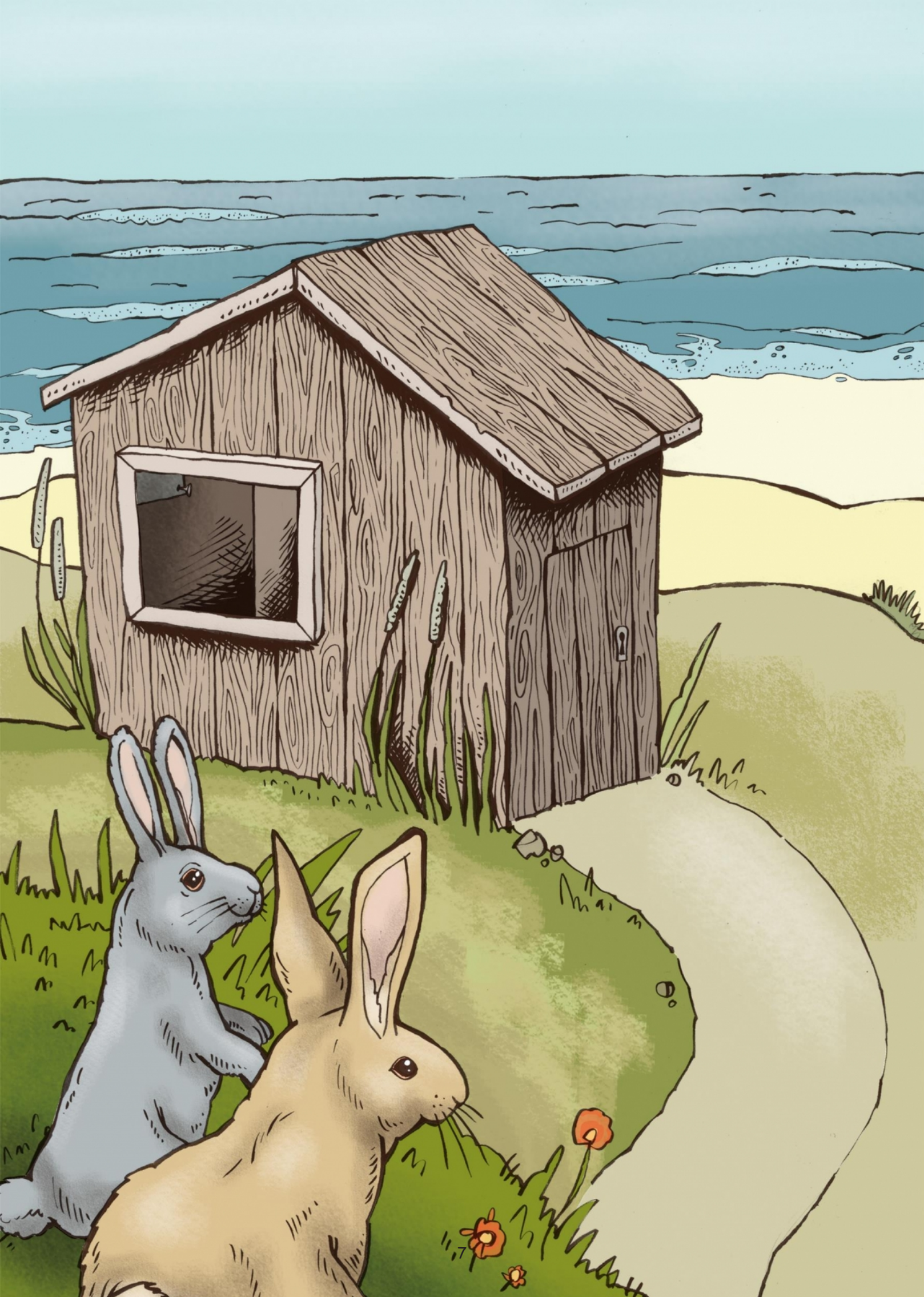

'Er is hier iemand geweest!'
Eva kijkt rond. De kist is omgegooid en de tafel ligt op zijn kop. Op de grond ligt de zaklamp die ze altijd gebruiken als ze op zoek gaan naar de holen van konijnen en vossen. Tim pakt de zaklamp op. Het klepje waar de batterijen achter zitten bungelt los.
'De batterijen zijn weg!'
Eva wijst naar de olielamp die op de grond is gevallen. Ze raapt hem op en schudt er mee. 'De lamp is helemaal leeg. Gisteren zat hij nog half vol met olie.'
Boos schopt Tim tegen de omgevallen tafel. 'Wie heeft dat gedaan? Wie steelt onze batterijen? Wie heeft hier ingebroken?
Dit is nu al de derde keer dat we merken dat er iemand in De Bunker is geweest.'
Eva zet de tafel recht. Ze zucht teleurgesteld. 'Iemand heeft De Bunker ontdekt. Nu is hij niet meer geheim.'
Stil zitten ze een poosje naast elkaar op de kist. Wat nu?
'Gisteren lag er zomaar een stuk ijzerdraad op tafel en een piepklein lampje,' zegt Eva.
'Ja, en de dag daarvoor waren de batterijen ook al weg en lag er een kapotte schroevendraaier op de grond.' Tim laat zijn schouders hangen. 'De Bunker was van ons. Nu is er nog iemand die weet dat De Bunker bestaat.'

Opeens gaat Eva rechtop zitten. 'Ik weet wat we gaan doen,' zegt ze, 'we gaan op onderzoek uit. We moeten weten wie de indringer is. Daarna bedenken we een plan om hem weg te jagen!'
Ze schuift wat dichter naar Tim toe en fluistert: 'Als het vanavond donker is, klimmen we uit ons raam. Dan gaan we heel stil hiernaartoe. We sluipen naar het raampje en kijken wie er binnen is.'
Tim kijkt een beetje sip naar de grond. 'Ik weet niet...'
'Vind je het geen goed idee?' vraagt Eva.

'Nou...' begint Tim, 'dat is het niet echt...'
'Wat is er dan?'
'Ik... uhm,' zijn wangen worden rood, 'ik weet niet of ik dat wel durf!'
Eva schiet in de lach. Haar krullen wiebelen op en neer als ze haar hoofd schudt.
'Maar Tim,' lacht ze, 'jij bent de sterkste van ons tweeën. Ben je nu ineens bang?'
'We waren altijd alleen,' zucht Tim. 'Nu weet iemand dat onze Bunker bestaat! Misschien is het wel een moordenaar!'
Koppig steekt Eva haar neus in de lucht. Haar groene ogen staan fel. 'Nou, ik ga wél! Als je niet durft, ga ik wel alleen.'
'Ja maar...' sputtert Tim nog.
Maar Eva is al op weg naar buiten.

Hoofdstuk 2

Eva slaat haar deken weg en stapt uit bed. Haar kleren heeft ze nog aan. Op haar tenen sluipt ze naar het raam en schuift het open. Het kraakt en piept luid. Doodstil blijft ze staan. Heeft haar moeder haar gehoord?
'Eva!' roept haar moeder van beneden, 'ga eens slapen!'
'Oké,' roept ze terug, 'ik wilde alleen even mijn raam dicht doen! Welterusten!'
Nog even blijft ze staan, maar dan klimt ze uit haar raam op het dak van de garage. Zonder geluid te maken laat ze zich langs de regenpijp naar beneden zakken. Ze stapt in de tuin van Tim en wacht. Het is donker en stil.
Tim is er niet. Nu voelt ze zich ineens niet zo dapper meer.
Moet ze nu helemaal alleen naar De Bunker? Haar hart bonkt zo hard dat iedereen in de wijde omtrek het kan horen. Dan haalt ze diep adem en gaat op weg naar het einde van de tuin.
Ineens hoort ze geritsel achter zich. De haartjes in haar nek staan overeind. Ze houdt haar adem in. Plotseling voelt ze een hand op haar schouder.
'Eva.'
Het is Tim. Zijn bril glinstert in het maanlicht.
'Wacht op mij, ik ga ook met je mee.' Hij grijnst. 'Ik kan je toch niet alleen laten gaan?'
Opgelucht pakt ze zijn hand en samen sluipen ze verder.

Achter in de tuin duwen Tim en Eva de takken van de heg opzij. Zo stil mogelijk kruipen ze door het gat. Op hun tenen sluipen ze door het maanlicht over het zandpaadje naar De Bunker.
Als ze vlakbij zijn, houden ze hun adem in. Vanuit De Bunker klinkt zacht geritsel en gemompel. Af en toe klinkt er heel zachtjes 'bob-bob', alsof er iets staat te borrelen op het vuur.
Met grote angstige ogen kijken Eva en Tim elkaar in het schemerdonker aan. Voorzichtig gluren ze samen door het vuile raampje.

Binnen zien ze een donkere gestalte, bobbelig en rond. Hij is ongeveer zo groot als zijzelf, maar zijn hoofd is zo groot dat het lijkt of hij een skippybal op zijn nek heeft gezet.
Hij scharrelt rond en snuffelt aan spulletjes in de hut.
'Wie is dat?' fluistert Tim. Hij is zo bang dat zijn tanden op elkaar klapperen. Snel slaat hij zijn hand voor zijn mond, maar het klapperende geluid blijft doorgaan.
Eva geeft hem een por in zijn zij. 'Straks hoort hij ons nog!' sist ze boos.
De man in De Bunker bevriest. Doodstil blijft hij staan, alleen het grote hoofd draait in hun richting. Drie paarse ogen kijken Eva en Tim aan. Eva deinst achteruit en gilt. Tim gilt ook en dan gilt de man ook. Een soort bubbelig geluid, maar dan heel hard.
Eva en Tim draaien zich om en rennen zo snel ze kunnen naar huis.
'Wie was dat?' hijgt Eva.
Tim weet het ook niet. 'Zag je zijn enge ogen?'
'Het leek wel of hij drie ogen had!' antwoordt Eva, 'en waarom had hij zo'n groot hoofd?'
'Hij gilde,' zegt Tim, 'hoorde je dat enge geluid?'
'Dat was geen normaal geluid! Zo eng,' zegt Eva bibberend terwijl ze de takken van de heg opzij duwt.
'Ik ga er nooit meer naartoe!' roept Tim uit.
'Ik ook niet,' hijgt Eva.
Ze klauteren allebei naar hun eigen slaapkamer en sluiten hun raam. Dan duiken ze diep onder hun dekens.

Hoofdstuk 3

De volgende morgen is Tim erg stil als hij met Eva naar school loopt. Zijn wangen zijn wit en zijn krullen hangen slap naar beneden. Hij ziet er moe uit.
'Heb je nog kunnen slapen?' vraagt Eva bezorgd.
'Nee,' mompelt Tim.
Eva zucht. Ook haar groene ogen staan dof. 'Ik ook niet.'
Zwijgend lopen ze verder.
'Wat nu?' vraagt Eva als ze het schoolplein op lopen.
Tim haalt zijn schouders op. 'Niks.'
'Wat niks?'
'Gewoon, niks!' roept Tim boos uit. 'Ik ga nooit meer naar De Bunker!'
Eva schrikt. 'Nooit meer? Maar we hadden het altijd zo leuk daar. Dat wil ik niet missen.'

Op school is er niet veel tijd om te praten. Ze maken een rekentoets en Eva krijgt steeds op haar kop van de juf omdat ze niet oplet.
Ze denkt de hele tijd aan de vreemde indringer in De Bunker.
In de pauze zoekt ze Tim weer op. Hij hangt aan zijn armen aan het klimrek.
'Ik ga vanmiddag terug,' zegt Eva vastbesloten, 'de Bunker is van óns, en nu is hij zomaar ingepikt. Ik wil weten wie er in onze Bunker zit. Vanmiddag ga ik kijken en daarna bedenk ik een plan om hem te verjagen.'
Tim springt op de grond. 'En als hij er nou net binnen is?'
'Ik doe heel voorzichtig. Ga je mee?'
Tim schopt een steentje weg. 'Ik weet het niet hoor...'
'Kom op!' Eva geeft hem een por. 'We gaan alleen maar even kijken.'
'Oké dan,' zegt Tim, 'maar ik neem mijn pijltjespistool mee. Je weet maar nooit!'

Hoofdstuk 4

Voetje voor voetje gaan ze over het zandpaadje naar De Bunker. Voorzichtig komen ze overeind en duwen hun neus tegen de vuile ruit.
'Er is niemand,' fluistert Eva, 'zal ik naar binnen gaan? Dan blijf jij op de uitkijk staan.'
Tim knikt. 'Ik ga daar tussen het hoge helmgras zitten. Als ik gevaar zie, miauw ik.' Hij doet het geluid na van zijn eigen kat. Tim kan dat heel goed. Het is net echt.
Eva sluipt naar de deur en legt haar hand op de deurklink. Voorzichtig doet ze de deur op een kiertje open. Die kraakt. Haar hart bonst zo hard dat iedereen in de buurt het wel moet horen. Ze gluurt De Bunker in. Zou er echt niemand binnen zijn? Het is schemerig in de hut. Door het vuile raampje valt maar weinig licht naar binnen. Ziet ze daar een donkere schaduw in de hoek?
Nee. Het is de stoel. Geruisloos zet ze een stap naar binnen. De olielamp ligt op de grond. De olie is eruit gelopen en heeft een donkere vlek op de vloer gemaakt. Ze haalt een klein flesje olie uit haar jaszak. Thuis had ze in de schuur het flesje lampolie gepakt en stiekem meegenomen.
Ze raapt de lamp op, vult hem met de olie en steekt hem aan. Nu kan ze goed rondkijken. Er is niemand.
Op de kist liggen drie schroeven. Dat is vreemd. Ze hebben helemaal geen schroeven in de hut gelegd. De zaklamp ligt naast de schroeven op de kist. Het klepje is weer open en er zitten geen batterijen meer in. Eén batterij is op de grond gevallen, de andere is nergens te zien.

Ondertussen zit Tim op de uitkijk. Hij kijkt angstig om zich heen. Er drijven donkere regenwolken langs de lucht en de wind waait zijn haren door de war. Het is toch wel eng, zo helemaal alleen tussen die grote stengels duingras. Straks komt die engerd nog op hem af!
Hij klemt zijn pijltjespistool stevig in zijn armen.

Wat is dat? Hoort hij geritsel? Hij spitst zijn oren. Ja! Er is daar iets in de duinpan recht voor hem! Tim maakt zich zo klein mogelijk. Hij miauwt, maar er komt geen geluid uit zijn keel.
Nu hoort hij het weer! Meteen draait hij zich om en duikt vlug De Bunker in.

Eva schrikt als de deur van de hut openvliegt. Een windvlaag met zoute zeelucht vult de hut.
'Wat is er?' vraagt ze geschrokken als ze Tim ineens binnen ziet komen.
'Er is daar iets!' Hij sluit de deur en schuift de grendel ervoor.
'Wat heb je gezien?'
Tim rent naar het raam en tuurt naar buiten. 'Er bewoog iets daar, in die duinpan. Het kwam recht op me af.' Hij controleert of het raampje goed dicht zit.

Hoofdstuk 5

Eva gaat op haar knieën zitten en gluurt door een kier naast de deur in het hout. Ineens schiet ze in de lach. 'Kijk eens welk monster er recht op je af kwam,' lacht ze.
Tim bukt zich en kijkt. Dan ziet hij een grote zeemeeuw rondstappen, op zoek naar een lekker schelpdiertje.
'Dat was je vijand!' lacht Eva.
Opgelucht haalt Tim adem, maar hij is echt niet van plan om weer in zijn eentje buiten te gaan zitten. Hij loopt rond in de hut, op zoek naar sporen van de indringer.
'Pas op voor de olie,' wijst Eva naar de donkere vlek op de vloer.
Tim knielt bij de olievlek neer.
'Kijk eens hier!' Hij raakt de vlek op de grond aan.
Samen bekijken ze de vlek. In de olie staat een afdruk: eivormig, met drie punten aan de bovenkant.
'Daar ook,' roept Eva uit, wijzend naar een afdruk naast de kist. 'En daar bij de deur!'
Ineens zien ze overal eivormige sporen.
'Wat zou dat kunnen zijn?' vraagt Eva zich af.
Tim knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Geen idee...'
Peinzend staren ze naar de vreemde afdrukken. Eva knielt en veegt met haar vinger over de afdruk bij de kist.
'Het is een spoor,' zegt ze dan. 'Kijk maar. Ze gaan vanaf hier, waar de lamp is omgevallen, zo langs de kist...'
'Naar de deur,' vult Tim haar aan.
Eva loopt naar de deur. Ze schuift de grendel opzij, opent de deur op een kier en tuurt naar buiten. Dan kijkt ze naar de grond. Ook buiten lopen eivormige sporen het strand op. Elke afdruk is een beetje vager, totdat ze helemaal verdwenen zijn.
'Het lijken wel een soort voetsporen,' zegt ze.

'Wie heeft zulke voeten...?' vraagt Tim verbaasd.
Opeens horen ze een geluid. Verschrikt kijken ze op. Het komt van buiten, achter De Bunker.

Bob-bob.

Tim schiet overeind. 'We moeten weg! Als dat monster hier binnenkomt, zitten we in de val!'
Hij pakt zijn pijltjespistool en rent naar de deur. Daar gluurt hij naar buiten. Niets te zien.
'Kom snel mee!' roept hij over zijn schouder naar Eva.
Gauw rent hij de duinen in, over het zandpaadje zo ver mogelijk weg van De Bunker.
'Wacht op mij!' Eva sprint achter Tim aan naar de deur.

Baf! Bob!

Eva botst hard tegen iets aan en valt op de grond. Ze schaaft haar knieën en knalt met haar hoofd tegen de deurpost.
Het ding tegenover haar is ook op de grond gevallen. Versuft kijken ze elkaar aan. De ogen van Eva worden groot van verbazing. Wat is dat? Het ding krabbelt overeind en schuifelt haastig weg richting de zee. Dan verdwijnt hij achter een zandheuvel.

Hoofdstuk 6

'Hoe zag hij eruit?' Tim zit op zijn bed.
'Het ging heel snel,' antwoordt Eva. Ze loopt druk heen en weer door de kamer. Af en toe kijkt ze door het raam. 'Ik had niet veel tijd om te kijken. Hij was groen en voelde een beetje zacht en glibberig aan.'
Ze wrijft over de bult op haar hoofd. 'Alles was glad en rond aan hem.'
'Vandaar die voetstappen!' Tim veert op. 'Was het iemand die verkleed was of zo?'
'Dat denk ik niet,' antwoordt Eva, 'hij zag er niet uit alsof er een mens in zou passen. Zijn hoofd was groot en rond, maar zijn nek en armen waren heel smal. Mijn arm past in ieder geval niet in zo'n pak.'
Ze gaat zitten en neemt een grote slok appelsap. De schrik zit er nog goed in. 'Ik heb nog nooit zoiets vreemds gezien.'
'Was het een spook?' vraagt Tim.
Eva haalt haar schouders op. 'Kun je spoken voelen als je tegen ze aan botst?'
Allebei schudden ze hun hoofd.
'Voetafdrukken in de vorm van een ei...' denkt Tim hardop, 'groen, rond... Ik weet het! Het is een alien!'
Eva schiet in de lach. 'Wat is een eeliejen?'
'Je weet wel, dat is Engels voor een ruimtewezen,' zegt Tim. 'Laatst zag ik in een boek een plaatje van een marsmannetje. Het had ook van die ronde voeten, net als deze afdruk.'
'Wat moet een alien nou in De Bunker?' vraagt Eva, 'en waar komt hij eigenlijk vandaan?'
Tim pakt een chipje uit de schaal die voor hen staat. Eva hoeft geen chips. Ze kan alleen maar denken aan het vreemde wezen waar ze tegenaan botste. Zou het echt een alien zijn? En hoe komt hij dan in De Bunker? Bij wie hoort hij? Is hij neergestort? Waar is zijn ruimteschip dan? Haar hoofd zit vol met vragen.

'Er stond een vreemd ding in de hoek,' mompelt Tim peinzend, 'maar er was niet genoeg tijd om te kijken wat het was.'
'Ik zag het ook staan,' zegt Eva, 'het had lampjes en draadjes, maar het zag eruit alsof het kapot was.'
Tim knabbelt aan een chipje terwijl hij nadenkt. 'Zou de alien gevaarlijk zijn?' vraagt hij.
Eva schudt haar hoofd. Nu de eerste schrik is gezakt, denkt ze nog eens goed na. 'Hij zag er niet erg gevaarlijk uit. Hij maakte zachte geluidjes. Ik vond hem er wel schattig uitzien.'
Ze weten niet goed wat ze moeten doen. Samen bedenken ze allerlei plannen, maar ze komen er niet uit.
Ten slotte zegt Tim: 'Als het een alien is en hij zag er niet gevaarlijk uit, dan kunnen we misschien teruggaan en vragen waarom hij in onze hut woont.'
Eva knikt. 'Volgens mij kun je met een alien een heleboel spannende avonturen beleven!'
'Bedoel je dat hij onze vriend zou kunnen worden?' vraagt Tim.
'Ja,' antwoordt Eva, 'misschien mogen we wel mee op reis door de ruimte.'
Tim steekt zijn wijsvinger omhoog. 'Of hij leert ons hoe we een vliegende schotel moeten maken. Dan kunnen we zelf op avontuur.'
Eva lacht. 'Dat is een goed idee. Maar kunnen we zomaar bij De Bunker gaan kijken?'
'Hoe bedoel je?' vraagt Tim.
Eva loopt weer naar het raam. 'Wij gilden toen we hem zagen gisteravond, maar hij gilde ook.
Misschien is hij wel hartstikke bang. Moeten we niet een geschenk meenemen of zo? Om te laten zien dat we aardig zijn?'
Ze kijkt naar buiten. Achter in de tuin is de haag duidelijk te zien, maar De Bunker is goed verstopt. Je kan hem vanuit de slaapkamer van Tim niet zien.

Waar houden aliens van?
Samen gaan ze naar de tuin van Eva. Daar staat een grote schuur. Haar vader klust graag en bewaart allerlei rommel in de schuur: schroefjes, planken, onderdelen van fietsen en auto's. Ze zoeken naar iets wat ze een alien kunnen geven.
'Hier,' roept Tim van onder een oude tafel, 'een zak met schroeven.'
'Batterijen,' zegt Eva en ze haalt een pak batterijen uit een gescheurde doos.
Tim steekt een wiel van een fiets in de lucht. Zijn brilletje staat scheef op zijn neus.
'Misschien heeft zijn ruimteschip ook een stuur nodig!'

Hoofdstuk 7

Met luid bonzend hart komen Eva en Tim aan bij De Bunker.
Hoe dichter ze bij de hut komen, hoe minder zeker ze van zichzelf zijn. Is het wezen in de hut wel een alien? En is hij echt niet gevaarlijk? Tim kruipt achter Eva en maakt zich klein. 'Dames gaan voor...' piept hij.
Eva sluipt voorop. Voorzichtig gluurt ze door het raam. Het is donker, maar na een paar tellen wennen haar ogen aan de schemering. Hij is er! De alien zit op de kist. Hij heeft het vreemde voorwerp in zijn groene handen. Zijn schouders hangen een beetje naar beneden.
'Zie je wel,' fluistert Eva, 'ik denk dat het echt een buitenaards wezen is!'
'Hij ziet er verdrietig uit,' zegt Tim zacht, 'helemaal niet gevaarlijk.'
Toch bibbert zijn fluisterstem een beetje.
Eva knikt. 'Dat zei ik toch.'
Zachtjes lopen ze naar de deur. Ze kijken elkaar even aan. Dan haalt Eva diep adem, klopt op de deur en opent die.
'Alien, wij komen onze hut in. We zullen je niets doen.'
De alien draait zijn enorme ronde hoofd hun kant uit.
Plotseling springt hij op en maakt een angstig geluid. Het klinkt alsof je je laars langzaam uit de zuigende modder trekt, maar dan heel hard. Eva en Tim doen hun handen voor hun oren.
'Hou daarmee op!' roept Eva, 'wij zijn aardig, we doen je geen pijn!'
De alien blijft gillen. Zijn lijf verkleurt van boven naar beneden. Eerst wordt hij blauw, dan paars, dan rood en weer terug naar groen. Het afwisselen van de kleuren gaat steeds sneller.
'Straks ontploft hij,' zegt Tim, 'we moeten iets doen!'

Ineens lijkt hun plan niet meer zo'n goed idee.
Eva doet een stap in de richting van de alien en strekt haar arm naar hem uit.
'Stil nou, we doen je niks!'
Plotseling stopt de alien met gillen. Zijn kleur wordt weer helemaal groen, hij sluit zijn ogen en valt als een plank achterover op de grond. Daar blijft hij doodstil liggen.
'Het is gelukt. Hij is rustig,' zegt Eva verbaasd.
Maar de alien doet helemaal niets meer.
'Is hij dood? Slaapt hij?' Tim komt een stapje dichterbij. Hij loopt om het groene wezen heen.
'Ik denk dat hij is flauwgevallen,' zegt Eva.
Ze bukt zich en luistert vlak bij zijn mond. 'Hij ademt nog.'
Zijn hoofd is net een grote skippybal, met drie grote ogen, die nu gesloten zijn en een neus alsof er een rond balletje tegen zijn gezicht geplakt zit. Onder zijn neus zit een enorme mond, die een beetje lijkt te lachen.
Boven op zijn hoofd staan twee voelsprieten. Aan het uiteinde van de voelsprieten zit een rood bolletje. Oren heeft hij niet: alleen twee gaatjes aan de zijkant van zijn hoofd. Zijn hoofd staat op een smalle nek, zo smal dat het lijkt alsof de nek het grote hoofd nooit rechtop kan houden.
Zijn buik is bol met drie diepe navels boven elkaar. Hij heeft alleen een korte broek aan, waar zijn dunne benen als groene takjes onderuit steken. De handen aan zijn dunne armen hebben drie lange vingers en zijn voeten zijn net groene struisvogeleieren met drie puntige tenen.

'We moeten proberen hem wakker te maken.' Tim knielt bij het groene mannetje neer.
'Dat denk ik ook,' zegt Eva, 'maar hoe maak je een alien wakker?' Ze wrijft haar krullen uit haar gezicht.
Ze bukt zich. 'Hallo,' zegt Eva in het oorgaatje van de alien. Gespannen kijken ze of hij wakker wordt.
Er gebeurt niets.

'Prik eens in zijn bolle buik,' stelt Tim voor.
'Durf jij hem aan te raken?' vraagt Eva angstig.
Tim krabt achter zijn oor. 'Ik weet het niet.'
Zoekend kijkt hij om zich heen. Dan pakt hij de zaklamp en prikt zachtjes met het handvat in de middelste navel van het groene mannetje.
De alien blijft doodstil liggen.
'Probeer eens een andere navel,' oppert Eva.
Tim prikt in alle drie de navels, maar de alien wordt niet wakker.
Eva staat op en opent de kist. In de kist ligt een lange pauwenveer. Ze steekt de veer in de lucht. 'Zou hij tegen kietelen kunnen?'
Ze knielt bij de alien neer en kietelt hem zachtjes onder zijn voeten.
De alien reageert niet.
Ze kietelt zijn nek.
Er gebeurt niets.
Ze steekt de pauwenveer onder een oksel.
Plotseling slaakt de alien een diepe zucht. Maar dan ligt hij weer helemaal stil. Het gezicht van Eva is bleek van de schrik. Ze geeft de veer aan Tim, die al angstig bij de deur staat, klaar om weg te vluchten. 'Maak jij hem maar wakker.'
Tim twijfelt. Zal hij het doen? Met trillende vingers pakt hij de veer toch aan.
Hij buigt langzaam voorover en aait met de veer onder de neus van de alien. Snel zet Tim weer een stap achteruit.
Het mannetje rimpelt zijn ronde neus.
'Wat nou als hij gevaarlijk is?' fluistert Tim, 'straks eet hij ons op!'
Eva draait zich om naar Tim. 'Ziet hij eruit als een roofdier?'

Tim kijkt nog eens goed naar het zachte gezicht van de alien en schudt dan zijn hoofd. 'Nee, hij is denk ik niet gevaarlijk.'
Eva staat nu met haar rug naar het ruimtewezen toe en kijkt Tim aan. Plotseling springt Tim angstig achteruit. 'I-ik geloof dat hij wakker is...'
Eva verstijft. Ze voelt iets op haar schouder. Heel langzaam draait ze haar hoofd naar haar schouder.
Een dunne, groene hand met drie lange vingers glijdt langzaam van haar schouder naar haar arm en grijpt haar pols vast.
Eva opent haar mond om te gillen, maar Tim legt een vinger op haar lippen.
'Ssssst.'
Tim kijkt langs haar heen, recht in drie paarse ogen, helder en vriendelijk.
'Wie zijn jul-lie?' klinkt een stroperige stem.

Hoofdstuk 8

Tim is de eerste die iets durft te zeggen. 'I-ik ben Tim.'
'Ik ben Eva,' zegt Eva angstig en ze draait zich langzaam om.
De alien kijkt hen een voor een aan. Het is een beetje raar. Het lijkt net of hij speelgoed is, speelgoed dat tot leven is gekomen. Hij kijkt met zijn linker paarse oog naar Tim en met het rechter naar Eva. Het middelste oog staart recht vooruit. Het is een gek gezicht en Tim moet er bijna om lachen.
'Wie ben jij?' vraagt hij.
De alien laat Eva los.
'En wat doe je in onze Bunker?' vult Eva aan.
'Ik Tri-bobber,' zegt de alien, 'ba-zin noemt mij A-li-en Bob. Bob komt uit fa-briek die Ro-bots maakt.'
'Alien Bob,' mompelt Tim, 'leuke naam.'
'Hoor je bij de fabriek?' Eva kijkt de alien aan.
Bobs hoofd zakt naar beneden en er komt een verdrietig bob-geluidje uit zijn rode mond.
'Nee,' zegt hij dan, 'A-li-en Bob weg-ge-lopen.'
O jee, zitten ze hier met een weggelopen ruimtewezen! Wat nu?
'Waarom ben je weggelopen, Alien Bob?'
Bob maakt een snikkend geluidje. Hij kijkt naar zijn voeten en wiebelt met zijn tenen. 'Bob neer-ge-stort met ruim-te-schip. Pre-cies op ter-rein van de ro-bot-fa-briek. Ba-zin wil Bobs ken-nis om nieuw-e su-per-stof-zui-ger te maken. Bob wil al-leen maar ruim-te-schip re-pa-re-ren en te-rug naar pla-neet.'
'Mag dat niet?' Eva legt haar hand op zijn schouder. Ze is allang niet bang meer. Eigenlijk is hij best schattig. 'Houden ze je gevangen?'
'Ba-zin geeft schip niet terug. Ze wil su-per-stof-zui-ger maken met chip uit ruim-te-schip.' Er loopt een roze traan over zijn wang terwijl Bob kleine blubgeluidjes maakt.

Alien Bob vertelt hoe hij een telefoongesprek van zijn bazin had afgeluisterd. Hij hoorde wat zij van plan was en besloot weg te lopen met de chip van zijn ruimteschip.
'Toen vond Bob de-ze schuil-plaats. Sinds-dien Bob hier. Weet niet wat te doen. Weet niet waar ik naar-toe moet.'
Bob begint te jammeren. 'Bob wil ruim-te-schip terug. Bob wil naar huis!'
Tim en Eva kijken elkaar even vlug aan.
'Weet je wat?' zegt Tim, 'je mag hier in onze hut blijven om een nieuw ruimteschip te bouwen.'
Bob kijkt hen weer allebei tegelijk aan. 'Echt waar?' Hij veegt een roze traan van zijn wang.
Eva knikt heftig. 'Ja hoor! Zeg maar wat je nodig hebt, dan zorgen wij ervoor.'
'Wat lief van jul-lie!' Bob springt op en pakt hen allebei in zijn sprietige, lange armen. Oef, wat is hij sterk!
'Lamaar los,' kreunt Tim.
'Ik krijg geen lucht,' piept Eva.

Hoofdstuk 9

Bob vertelt dat hij van de planeet Tribobbië komt, uit een sterrenstelsel ver van de aarde. Hij maakt een reis om nieuwe planeten te ontdekken en vriendschap te sluiten met andere wezens. Onderweg kreeg hij problemen met zijn ruimteschip en stortte hij op aarde neer, precies op het terrein van de robotfabriek.
Zijn kapotte ruimteschip ligt nog in de fabriek. Bob heeft een deel meegenomen. Hij laat het aan hen zien. Het is het stuk metaal dat ze in de hoek hadden zien staan, met lampjes, knopjes en snoertjes erop.
'Hier-in zit chip van mijn schip,' zegt hij.
Daarmee wil hij een nieuw schip bouwen en naar zijn eigen planeet terug vliegen.
'Wat heb je nog meer nodig om een ruimteschip te bouwen?' vraagt Eva.
'Hout, ij-zer, een stuur, knop-jes en ik heb een he-le-boel bat-te-rij-en no-dig. Echt heel veel,' antwoordt Bob.
Tim haalt het fietswiel dat hij buiten heeft laten liggen.
'Is dit een goed stuur?'
Alien Bobs ogen stralen alle drie als hij het wiel vastpakt. 'Prach-tig!'
Eva en Tim gaan voor hun nieuwe vriend op zoek naar dingen waarmee hij een schip kan bouwen.
Met alle gevonden spullen gaan ze terug naar De Bunker. Als ze binnenkomen staat Bob net met een schroevendraaier en wat schroefjes in het stuk van zijn ruimteschip te prutsen.
Zodra hij ze hoort, gooit hij alles op de kist en schuifelt hen tegemoet.
Bobs ogen lichten feller op als hij ziet wat ze hebben meegebracht: een stapel planken, twee oude autobanden, drie wielen plus het stoeltje van een skelter en een hele tas vol kleine draadjes, schroefjes en batterijen. 'Nu kan ik be-gin-nen aan mijn ruim-te-schip!'
'Wij helpen mee!' roepen Eva en Tim tegelijk.
De hele middag wordt er gezaagd, gehamerd en geboord in De Bunker.

Tussen de geluiden door klinken de vrolijke stemmen van Eva, Tim en Alien Bob. Aan het einde van de middag is het schip klaar.
'Nou,' zegt Tim bedenkelijk, 'dat ziet er, eh... prima uit.'
Hij kijkt naar het gevaarte dat voor De Bunker staat. Het ziet er niet echt uit als een ruimteschip. Het lijkt meer een reusachtige sprinkhaan van hout, ijzer en elektrische draadjes.
'Tja...' zegt Eva. Meer durft ze eigenlijk niet te zeggen. Erg stevig ziet het ruimteschip er niet uit.
Maar Bob heeft er geen last van. 'Nu stop ik chip in het ruim-te-schip,' zegt hij vrolijk, 'dan ga ik te-rug naar huis!'
'Weet je het zeker?' vraagt Eva, 'moeten we hem niet een beetje steviger maken?'
'Ja, Bob,' zegt Tim, 'wij hebben nog nooit een ruimteschip gebouwd. Denk je dat je hiermee door het heelal kan vliegen?'
'Echt wel,' zegt Bob, 'let maar op!'
Bob haalt het stuk ruimteschip dat nog altijd in de hoek van De Bunker staat. Met zijn lange vingers peutert hij de chip los en loopt ermee naar zijn nieuwe ruimteschip. Met één hand pakt hij een stang van het schip vast en hijst zich omhoog. Bob ploft met zijn bolle lichaam op het kleine stoeltje. Het ruimteschip wiebelt en kraakt. Hij buigt zich voorover en steekt de chip in een vakje dat ze speciaal daarvoor hebben gemaakt.
Plotseling komt het ruimteschip tot leven. Lampjes knipperen, er komt stoom uit een pijpje achter Bobs stoel en het toestel schommelt en schudt. Er valt een schroefje op de grond en aan de achterkant laat een stukje plastic los.
Bob zet een grote duikbril op en kijkt naar Eva en Tim. Zijn drie ogen passen er precies in. 'Hij doet het! Bob gaat nu naar huis. Dank jul-lie wel!'
Hij zwaait naar hen en pakt het stuur stevig vast.
'Wacht,' roept Eva ineens. Ze moet hard praten om boven het ronkende geluid van het schommelende ruimteschip uit te komen. 'Kom je nog eens langs?'

NU STOP IK DE CHIP IN HET RUIMTESCHIP!

Bob knikt heftig met zijn bolle hoofd. Zijn voelsprieten schudden op en neer.
'Na-tuur-lijk!'
'Oké,' roept Eva en ze zwaait naar hem. 'Tot gauw!'
'Goede reis,' zegt Tim.
Bob trekt hard aan het fietswielstuur. Het ruimteschip kraakt luid. Dan komt het los van de grond en stijgt omhoog. Een eindje boven de grond blijft het schip in de lucht schommelen.
Opeens klinkt er een luide knal. Een rookwolk stijgt op uit de pijp achter Bobs stoel.
'Kijk uit!' gilt Tim.
Het ruimteschip hangt scheef in de lucht. Bob valt er bijna uit. In paniek trekt hij nog harder aan het stuur, maar nu hangt hij helemaal ondersteboven. Bob piept angstig en smakt uit het schip op de grond.
Heel even blijft het schip zweven. Eva en Tim springen achteruit en trekken Bob mee. Net op tijd, want met een luide plof stort het schip neer.

Overal liggen stukken ruimteschip. Verdrietig zakken Bobs voelsprieten naar beneden. 'Oh nee,' zegt hij teleurgesteld, 'he-le-maal ka-pot...'
Eva slaat een arm om Bobs schouders. 'Maak je geen zorgen, Bob. Morgen beginnen we gewoon opnieuw.'
Tim knikt. 'Dan maken we hem gelijk ook wat steviger.'
Bobs wangen blubberen een beetje als hij met zijn grote hoofd knikt. 'Mis-schien wil Bob te snel naar huis. Moet ge-duld heb-ben.'
'Weet je wat?' Tim heeft ineens een idee. 'Bob, jij tekent vanavond precies wat je wil maken, en wij zoeken de juiste spullen voor je.'
Eva knikt. Ze vindt het een goed plan. 'Dan mag je 's nachts in de schuur het gereedschap van mijn vader gebruiken,' zegt ze.
'De schuur bij jou in de tuin?' Tim veert op. 'Dat is een goed idee!'

Even later maken de kinderen een plaatsje vrij in de schuur in de tuin van Eva. In het weekend klust haar vader daar graag.
Als het donker is, sluipt Bob naar binnen en werkt aan zijn ruimteschip. Hij mag niet te veel lawaai maken en hij moet 's morgens vroeg weer weg zijn als haar vader zijn fiets pakt om naar zijn werk te gaan.

Hoofdstuk 10

Er gaan twee weken voorbij. Bob heeft een prachtig ruimteschip getekend. 's Avonds als het donker is sluipt hij naar de schuur. Daar maakt hij onderdelen van het schip. De stukken neemt hij mee naar De Bunker om ze daar in elkaar te zetten. Het begint er al een beetje op te lijken.
Eén keer werd hij bijna ontdekt, toen de vader van Eva nog laat in de schuur moest zijn om een nieuwe lamp voor de keuken te halen.
Bob bukte zich juist om de stekker van de boormachine in het stopcontact te steken, toen er iemand de schuur in kwam. Doodstil bleef Bob gebukt achter een tafel met rommel staan.
Gelukkig trok hij net op tijd zijn voelsprieten naar beneden en werd hij niet ontdekt.

Eva en Tim gaan zo vaak ze kunnen bij Alien Bob op bezoek. Zodra de school is afgelopen, proppen ze een koekje in hun mond en slurpen ze hun drinken op. Dan rennen ze weer naar buiten.
Soms nemen ze een paar planken mee. Een andere keer een oude lamp of nog meer batterijen. Tim heeft altijd wel iets bij zich dat van een kapot apparaat komt: knoppen, snoertjes en draadjes.
Vandaag neemt Eva een oude speelgoedpiano mee. 'De knopjes kan hij vast goed gebruiken,' zegt ze.

In De Bunker is het stil.
'Bob?'
De alien is nergens te zien.
'Alien Bob!' roept Eva, 'waar ben je?'
'Hij is er anders altijd!' Tim klinkt ongerust.
De kinderen gaan naar buiten en roepen hem.
'Bob! Bob! Waar zit je?'
Geen antwoord.

'Misschien is hij nog in de schuur aan het werk. Is hij de tijd vergeten?' oppert Tim.
Eva zet de speelgoedpiano neer en samen rennen ze terug naar de schuur.
Ook daar is Bob niet. Vlak bij het stopcontact ligt een batterij op de grond.
'Hij is hier vannacht nog geweest,' zegt Eva. 'Ik heb gisteravond nog gecontroleerd of Bob geen rommel had achtergelaten. Ik weet zeker dat deze batterij toen niet op de grond lag!'
'Zou hij weggelopen zijn?'
Samen rennen ze terug naar De Bunker. Vlak voor de ingang houdt Tim Eva tegen.
'Kijk eens, op de grond!' Hij wijst naar een modderige plek op het paadje. In de modder is een voetafdruk te zien. Tim zet zijn voet naast de afdruk. 'Hij is niet van mij. Die afdruk is veel groter.'
Eva past ook. 'Mijn voet is ook kleiner. Hij is van een man denk ik.'
In De Bunker zoeken ze naar aanwijzingen. Stukken van Bobs nieuwe ruimteschip liggen kapotgetrapt op de grond. Achter de kist vinden ze een antenne van de zender die hij maakte voor het schip.
Eva voelt paniek opkomen. 'De chip! Waar is de chip?'
Tim opent de kist waar Bob de chip en het stuk ruimteschip in bewaart. 'De chip is ook weg.' Hij kijkt Eva geschrokken aan.
Eva kreunt. 'Ze hebben hem gevonden!'

Hoofdstuk 11

Eva begint meteen te huilen. 'Nu zien we Bob nooit meer terug! En nu hebben ze de chip ook nog om een superstofzuiger te maken...'
Tim zucht verdrietig. 'Net nu we zulke goede vrienden zijn. Ik mis hem nu al...' Hij wrijft in zijn ogen.
Eva snikt. De tranen druppen van haar neus. 'Ze zijn vast niet aardig tegen hem. Straks kan hij alleen nog maar werken voor de fabriek. Hij wilde zo graag naar huis. Hij vindt het vast verschrikkelijk.'

Moedeloos zitten de kinderen op de kist. Alleen Eva snift af en toe. Tim staart met doffe ogen voor zich uit.
'We moeten hem redden,' zegt Tim ineens.
Maatje stopt met sniffen. 'Wat bedoel je?'
'Ik meen het. We gaan hem redden én we halen de chip terug.'
'Maar...' begint Eva.
Tim valt haar in de rede. 'Hij is onze vriend. We kunnen hem toch niet zomaar aan zijn lot overlaten?'
'Hoe wil je dat dan doen,' vraagt Eva, 'inbreken of zo?'
'Dat weet ik nog niet,' antwoordt Tim, 'maar we gaan hem helpen en het moet snel gebeuren, anders is het te laat!'

Van plannen maken krijgen ze weer moed. Ze gaan Bob helpen!
'Eerst eens op de website van de fabriek kijken,' oppert Tim. Ze zitten op zijn kamer achter de computer. Hij typt 'Roboter' in bij de zoekmachine. Even later zien ze een grote foto van het fabrieksgebouw. Het is een modern gebouw met spiegelramen. Echt een gebouw waar ze robots maken. Het ziet eruit alsof ze er niet zomaar kunnen inbreken. De moed zinkt hen in de schoenen. Hoe moeten ze hier binnenkomen?
'We zien nu alleen de voorkant en de ingang,' zegt Eva, 'misschien is er via de achterkant makkelijker in te komen.'
Tim denkt even na. 'Wacht!'

Hij typt snel iets in en even later kijken ze naar een foto van de achterkant van het gebouw. Met zijn muis beweegt hij de afbeelding zo dat het net lijkt of ze om het gebouw heen lopen.
'Er staat een groot hek omheen,' zegt Eva, 'kijk maar.'
Tim zoomt in op het hek.
'Volgens mij kunnen we er niet overheen klimmen,' zegt Eva. 'Het heeft scherpe punten.'
Dan sluit Tim zijn laptop. 'Een computer is handig, maar we kunnen toch beter zelf gaan kijken. Kom!'

Hoofdstuk 12

Eva tuurt door haar verrekijker. Naast haar, op het topje van de duin, tuurt Tim door zijn eigen kijker. Vanaf de duin hebben ze een goed uitzicht op de zee en de achterkant van de fabriek.
'Hebbes,' zegt Tim opeens.
'Waar?' Eva laat haar kijker zakken en kijkt hem aan. 'Daar... zie je die steiger met dat bootje daar naast die container? Daarnaast zit een gat in het hek.'
Eva tuurt. Het is even zoeken, maar dan ziet ze het gat ook. In het gaas zit een gat, maar het is niet groot.
'Te klein,' zucht Eva, 'we kunnen er nooit doorheen.'
Tim knikt. Zwijgend speuren ze met hun kijkers de omgeving af.
'Mijn vader heeft volgens mij een metaalknipper,' zegt Tim, 'misschien kan ik die in mijn rugzak meenemen. Dan kunnen we het gat groter maken.'
'Het zal wel moeten', antwoordt Eva, 'er is nergens een betere plek te vinden om door het hek heen te kruipen.'
Ze kijkt bezorgd. 'En dan? Als we door het hek zijn, hoe komen we dan in de fabriek?'
Tim denkt na. 'We moeten een list verzinnen,' zegt hij, 'iemand moet de bewaker naar buiten lokken, zodat de ander ongezien naar binnen kan sluipen.'
Fluisterend bedenken ze een plan en ze kijken steeds even om zich heen of er niet toevallig iemand in de buurt is die hen kan horen.
Eva richt zich op. 'Oké. Stel dat het lukt. We zijn binnen. Waar zoeken we Bob en de chip dan?'
Dat is een lastige vraag. Ze weten natuurlijk niet precies waar de alien is en de fabriek is best groot. Ze proberen allerlei manieren te bedenken om hem snel te vinden. Ten slotte haalt Tim zijn schouders op. 'We zien wel. We moeten hem gewoon zo snel mogelijk vinden.'

Hoofdstuk 13

'Mam,' begint Tim, 'waar is mijn muts?'
Zijn moeder zit op de bank in de woonkamer met een iPad in haar handen. Ze kijkt op. 'Wat is er, lieverd?'
'Waar ligt mijn zwarte muts?'
'Je muts? Lieve schat, het is vreselijk warm buiten! Het is bijna zomer!'
'Ja maar, uhm... Ik heb hem nodig.'
Verbaasd kijkt ze hem aan. 'Wat moet je met een muts als het buiten twintig graden is?'
Tim wordt rood. Hij begint te stamelen. 'Ik, uhm... tja...'
'Mijn beer heeft het koud,' zegt Eva snel, 'we spelen dat hij ziek is!'
Zijn moeder staat op. 'O, zeg dat dan meteen!' Uit een mand onder de kapstok haalt ze een zwarte muts tevoorschijn. 'Alsjeblieft. Beterschap hoor.'

'Zie je wel dat ik niet goed kan liegen,' sist Tim als ze weer buiten staan. Ze hebben een tas met donkere kleren bij zich. Die leggen ze in De Bunker klaar. Daar spreken ze hun plan nog een keer door.
'We hebben maar één kans,' zegt Tim.
Eva legt haar hand op zijn arm. 'Het gaat lukken vanavond. Het móét gewoon!'
Ze zetten de antennespriet van Bobs zender in een vaasje op tafel. Dan nemen ze afscheid.
'Tot vanavond!'

40°C

Hoofdstuk 14

Half negen, eindelijk! Eva duwt haar deken weg en stapt uit bed. Al haar kleren heeft ze nog aan, zelfs haar schoenen. Zachtjes sluipt ze naar het openstaande raam en kruipt er doorheen.
Buiten ruikt het naar regen. Voetje voor voetje gaat ze over het dak van de garage naar de regenpijp. Het grind op het dak knerpt onder haar voeten. Geschrokken blijft ze staan. Heeft iemand het gehoord?
Voorzichtig laat ze zich langs de regenpijp naar beneden zakken. Tim staat al te wachten.

Eva pakt het stuur van haar fiets, die ze al had verstopt achter een paar bosjes een eindje verderop in de straat. 'Spring maar achterop,' zegt ze.
Tim schuift zijn zware rugzak goed en gaat op de bagagedrager zitten. Daar gaan ze.

'We zijn er bijna.' Tim stapt van de bagagedrager. 'Vanaf hier ga ik alleen verder.' Hij schuift zijn rugzak recht. 'Tel langzaam tot honderd en terug en kom dan achter me aan.'
Eva knikt. Inmiddels is het bijna helemaal donker. De lantaarns in de straat zijn al aan.
'Boks,' zegt Tim.
Ze geven elkaar een boks met hun vuisten. Tim glipt weg in een donkere steeg tussen een rij huizen.
Eva begint te tellen. Ze zet haar fiets tegen de muur in de steeg en gaat in de donkere schaduw van de steeg staan. Om haar heen is het helemaal stil. Of toch niet? Ze luistert...
In de verte rijdt een brommer met knetterende uitlaat. Het geluid komt steeds dichterbij en een lichtbundel schuift door de straat. Eva duikt nog dieper weg in de schaduw. Het geluid sterft weg in de verte.
Zou Tim al door het gat in het hek zijn gekropen?

Hoofdstuk 15

Boris, de nachtwaker, zit achter zijn bureau. Aan de muur hangen twaalf beeldschermen. Elk scherm laat een stukje van de robotfabriek zien: de ingang, een laboratorium, een gang met deuren, een hal vol machines.
Boris gaapt. Het is saai vanavond. Er gebeurt helemaal niets. Eigenlijk gebeurt er nooit iets interessants. Hij kijkt op de klok. Bijna negen uur. Gelukkig gaan ze vanavond hun plan uitvoeren. Straks komt de professor.
Een glimlach komt om zijn mond als hij denkt aan hun meesterlijke plan. Nog een paar uurtjes geduld. Nu is het tijd voor een bakje koffie. Hij schuift zijn stoel achteruit en sjokt naar de automaat.
Terwijl de koffie in het bekertje druppelt, grijpt hij een hand met koekjes uit de koektrommel. Hij gaat er eens lekker voor zitten: eerst een slok koffie, dan een koekje. Om en om.
Net als hij het laatste koekje naar zijn mond brengt, gaat de bel.
'Wat krijgen we nou,' mompelt hij, 'wie kan dat nou zijn?'
Vlug kijkt hij op het scherm waarop de ingang van de fabriek te zien is. Een meisje!
Hij drukt op het knopje van de intercom. 'Wat is er?'
Het meisje snikt. 'Ik heb hulp nodig!'
De nachtwaker kijkt verbaasd. 'Ik kan je niet helpen, ga maar naar je moeder.' Hij pakt zijn koekje weer op.
'Dat gaat niet,' huilt het meisje, 'ik heb zo'n pijn!'
Boris zucht. 'Wacht even,' zegt hij en hij staat op.
Hij loopt door de schuifdeuren bij de ingang. Daar staat het meisje: alleen, vuil, verdrietig.
'Ik ben verdwaald,' snikt ze, 'Om zeven uur moest ik thuis zijn. Maar ik ben gevallen met mijn fiets en mijn banden zijn lek, kijk maar.' Ze draait zich om en hinkt naar haar fiets, die aan het begin van de oprijlaan staat. De nachtwaker sjokt achter haar aan.
Achter zijn rug gaan de schuifdeuren zonder geluid te maken een keer open en weer dicht. Ongezien glipt er een kleine donkere schim naar binnen.

Eva laat haar fiets aan de bewaker zien. Dan zakt ze ineens door haar knie. 'Au! Ik kan bijna niet lopen!'
Boris kijkt op zijn horloge. Als hij haar nu even gauw helpt, gaat de tijd misschien wat sneller. Dan duurt het ook niet zo lang voordat hij zijn plan kan uitvoeren.
'Kom, dan gaan we naar binnen, je moeder bellen. We nemen je fiets mee, dan kan ik hem binnen eens bekijken in het licht.'

Binnen geeft hij haar een koekje. 'Eet maar op,' zegt hij, 'er zijn er genoeg.'
Met trillende handen neemt Eva het koekje aan en neemt er een piepklein hapje van. Ze is zo gespannen dat ze niet eens hoeft te doen alsof haar handen beven.
Deel één van het plan is gelukt. Nu deel twee...

Hoofdstuk 16

'Ik moet plassen,' zegt Eva.
De bewaker kijkt op van de fiets. Hij zwaait met zijn hand naar een deur een eindje verderop. 'Daar is de wc.'
Maar Eva staat niet op. Ze wipt op de stoel alsof ze heel nodig moet.
'Waarom ga je niet?'
Ze kijkt bang. 'I-ik durf niet. Het is daar zo donker en zo... leeg.'
Hij zucht nog maar eens. Eerst weet ze het telefoonnummer van haar eigen huis niet, dan blijken de ventielen van haar fiets verdwenen, en nu dit weer! 'Kom dan maar, ik loop wel even mee.'
Hij opent de deur voor haar.
Eva pakt zijn hand. 'Het is donker,' zegt ze angstig, 'ik zie niks.'
De bewaker zet een stap naar binnen. 'Het licht gaat vanzelf aan als je naar binnen gaat, kijk maar.'
Op dat moment duwen vier handen hem hard naar binnen en valt hij voorover.
De deur slaat dicht.
'Net op tijd,' zegt Tim en hij trekt de donkere muts van zijn hoofd. Zijn krullen hangen slap.
'Vlug!' roept Eva, 'de fiets!' Ze drukt met haar hele gewicht tegen de deur.
Tim klemt het stuur van de fiets onder de deurkruk, zodat de deur niet meer open kan.
Eva staat te trillen op haar benen. 'Is dit stevig genoeg?'
De bewaker bonst van binnenuit op de deur. De fiets beweegt een klein beetje.
'We zetten er iets zwaars voor,' zegt Tim. Meteen gaat hij op zoek.
Samen sjouwen ze een tafel naar de deur en zetten die ervoor.
De bewaker is nu woest en vloekt en tiert.

Eva is bang. Ze kan niet meer stoppen met beven. 'Het lukt niet! Straks gaat alles fout!'
Maar Tim blijft dit keer heel koel. Hij sleept van alles naar de tafel: een doos met papieren, een bureaustoel, een computer. Alles wat hij kan dragen zet hij op de tafel.

Boris brult woest en beukt tegen de deur. Maar met alle spullen op de tafel geeft de deur niet meer mee. Hij kan er nu echt niet meer uit.
'Kom,' zegt Tim.
Eva is zo bang dat ze niet meer helder kan nadenken. Tim pakt haar hand en trekt haar mee.
Ze rennen door een lange gang met deuren. De gang is alleen verlicht met kleine nachtlampen. Het is een spookachtig gezicht.
Ze kijken achter iedere deur, maar vinden er alleen kleine kamers met bureaus en computers. In de verte horen ze nog steeds de nachtwaker roepen. Dan staan ze voor een grote klapdeur.
'Hier moet het zijn,' hijgt Eva.
Ze kijken elkaar aan en halen diep adem. Dan openen ze tegelijk de deuren.

Hoofdstuk 17

Achter hun rug vallen de klapdeuren dicht. Tim en Eva staan in een enorme fabriekshal. Kleine lampen strooien zacht licht rond, maar er zijn ook veel donkere plekken in de hal.
Overal staan machines: grote en kleine. Sommige hebben wielen, andere een lopende band, weer andere machines hebben grijparmen. Het ruikt er naar metaal en verbrand plastic.
Het is stil. De machines staan er versteend bij. Alsof ze plotseling stil zijn blijven staan. Alleen ergens een eindje verderop klinkt zacht gezoem. Heel af en toe horen ze de woedende bewaker in de verte roepen.
Langzaam sluipen ze tussen de schaduwen van de grote machines. Tim haalt een zaklamp uit zijn rugzak en schijnt in de donkere hoeken, op zoek naar Bob. De lamp veroorzaakt griezelig bewegende schaduwen. Hoe zacht ze ook sluipen; elke stap klinkt hol en luid in de stilte.
Opeens blijft Eva staan. Ze legt haar hand op de arm van Tim en fluistert: 'Ssssst, ik hoor iets.'
Snel knipt Tim de zaklamp uit. Zachtjes stappen ze terug in het donker en wachten.
Eva telt in haar hoofd tot zestig. Het blijft stil.
Maar dan begint het geluid weer. Ritselend komt er iets in hun richting. Het geluid is nu vlakbij.
Met ingehouden adem staren ze in het duister.
Het geluid komt van de grond. Vlak bij hun voeten. Dan schiet Tim in de lach. Hij knipt de zaklamp aan en schijnt plotseling recht in het snuitje van een klein hagedisje. Het diertje knippert met de oogjes en schiet dan weg. Ze zien het staartje achter een wiel van een kar verdwijnen.
Opgelucht gaan ze verder. Verbaasd staren ze rond. Voor hen staat een rij robots. Allemaal verschillend; grote en kleine, dikke en dunne. Sommige robots zijn nog niet af. Hier en daar mist een arm en steken er wat draadjes uit. Eén robot mist een hoofd. Een ander heeft wel een hoofd, maar de ogen ontbreken.

Twee donkere gaten staren Eva aan. Er liggen bergen robothanden, voeten, wielen, antennes. Overal liggen stukken robot.
Het ziet er griezelig uit. Door het bewegende licht van de zaklamp lijken de robots te leven. Tim moet denken aan de film die hij laatst heeft gezien over robots die de wereld overnemen. Een rilling gaat over zijn rug.
'Bob moet hier toch ergens zijn,' mompelt Eva zachtjes.
Ze speuren rond.
'Daar!' Tim wijst naar een tafel met een bult erop. Het ding ligt onder een kleed.
Er steekt een lange dunne arm van onder het kleed.
'Bob!' roepen ze tegelijkertijd en ze rennen naar hem toe.
Hij ligt roerloos onder het kleed.
'Bob?'
Eva loopt naar de tafel toe en trekt het kleed van de bobbel. Dan slaakt ze een gil.

Hoofdstuk 18

Tim laat zijn zaklamp van schrik vallen. 'We zijn te laat...'
Op de tafel ligt een groene robot. De robot heeft een ronde buik en een hoofd als een skippybal. Aan de voorkant is de buik opengeschroefd. In zijn buik zitten allerlei metertjes en draadjes. Het ziet er niet goed uit.
'Wat raar...' Eva knijpt haar ogen tot spleetjes, 'ik wist niet dat Bob eigenlijk toch een robot was.'
Tim raapt zijn zaklamp op en schijnt in het gezicht van Bob.
'Dat is hij ook niet,' zegt hij. 'Bob is een alien. Hij heeft toch drie ogen?'
Tim en Eva kijken nog eens goed naar de robot op de tafel. Deze heeft maar twee ogen.
'Het is hem niet!'
Ze zeggen het allebei tegelijk. Er is nog hoop! Ze moeten Bob snel vinden!
Snel zoeken ze verder. De tijd tikt door. Boris horen ze niet meer roepen. Misschien heeft hij het opgegeven.
Inmiddels hebben ze het einde van de fabriekshal bereikt. In de muur is een grote blauwe deur. De deur hangt vol met kleine bordjes:
GA WEG!!!
WEGWEZEN!!!
GEVAAR!!!
ALLEEN TOEGANG VOOR DE PROFESSOR
'Op slot,' zegt Tim als hij probeert de deur open te doen.
Wat nu?
Ze kijken rond. Dan pakt Eva een lege kist, schuift die voor de deur en klimt er bovenop. Ze voelt met haar vingers langs de bovenrand van de deurpost.
'Hebbes!' Trots laat ze een sleutel zien. 'Mijn vader verstopt zijn sleutel ook altijd op het randje.'
Ze steekt de sleutel in het slot. Piepend gaat de deur open.
Erachter komen ze in een donkere ruimte. Eva voelt aan de muur naast de deur. Al gauw vindt ze het lichtknopje.

Achter zich draait ze de deur weer op slot, de sleutel stopt ze in haar zak.
Ze zijn in een soort werkkamer. Aan de muur hangt een rek met allerlei gereedschappen: schroevendraaiers, zagen, hamers, een boormachine en nog allerlei voorwerpen.
Op de grond verspreid liggen delen van het ruimteschip. Ze lijken op het stuk ruimteschip dat Bob in De Bunker had laten zien. Het ruikt er naar olie.
Midden in de ruimte staat een grote werkbank met een ronde, bolle figuur erop. Zijn dunne armen en benen zijn met klemmen vastgemaakt aan de tafel. Hij beweegt niet. Naast hem ligt het stuk van Bobs ruimteschip met de chip erin.
Eva en Tim kijken rond.
'Er is hier verder niemand,' zegt Tim, 'is het Bob?'
Eva buigt zich over de alien. Zijn drie ogen zijn gesloten.
'Het is hem.'
Tim draait aan de klemmen. 'Ik krijg ze niet los!'
'Bob, leef je nog?' Eva pakt Bobs hand.
De alien geeft geen antwoord.
'Daar!' roept Tim. 'Een moersleutel!'
Op een bureau in de hoek ligt een grote moersleutel.
Eva grist hem er vanaf en geeft hem aan Tim.
Met al zijn kracht krijgt hij de bouten van de eerste klem los.
Nog steeds beweegt Bob niet.
'Misschien is hij weer flauwgevallen,' oppert Tim, 'in mijn rugzak zit de pauwenveer.'
Tim gaat verder met de klemmen terwijl Eva in de rugzak rommelt.
Even later kietelt ze met de grote veer onder Bobs bolle neus. Maar er gebeurt niets. Bob blijft doodstil liggen.

'Oh nee,' zegt Eva verdrietig, 'we zijn toch te laat ...'
Inmiddels is Bob helemaal los. Ze sjorren hem overeind. Wat is hij zwaar!
Plotseling verstijft Tim. Hij knijpt Eva in haar arm. 'Stil eens!'
Samen luisteren ze.
Voetstappen! Stemmen!
In de fabriekshal!

Hoofdstuk 19

'Snel! De chip moet ook mee!'
De voetstappen naderen snel. Bob staat nu met zijn ogen dicht rechtop en hangt tegen de schouders van Tim. Eva prutst aan het onderdeel van Bobs ruimteschip. Haar vingers trillen zo dat ze de chip niet los kan krijgen.
'Geef eens hier,' zegt Tim ongeduldig.
Eva neemt Bob over en Tim rent naar het stuk ruimteschip met de chip. Hij pakt een schroevendraaier van de tafel en wipt de chip er in één beweging uit.
'Zó doe je dat,' grijnst hij, 'meisjes en techniek!'
Normaal zou Eva hier fel op reageren, maar nu niet. Want plotseling wordt Bob wakker. Ze is zo blij dat Bob oké is. Hij knippert met zijn drie ogen en rekt zich uit. 'Ja-hoe!' roept hij.
Zijn ronde hoofd draait rondjes op zijn nek. Het ziet er grappig uit.
'Bob!' roept Eva en ze vliegt hem om zijn hals.
BONK!

Eva, Tim en Alien Bob schrikken.
Iets knalt hard tegen de deur. De deur kraakt een beetje.

BONK!

'Die deur houdt het niet lang,' zegt Tim angstig.
De kinderen kijken naar Alien Bob.
Die draait zich om en waggelt op zijn dunne beentjes voor hen uit.
'Bob weet an-de-re uit-gang,' zegt hij, 'kom mee!'
Zijn voelsprieten wiebelen op zijn hoofd als hij naar het raam waggelt. Bob gooit het raam open.
'Snel, klim er-door!'

Eva en Tim springen soepel over de vensterbank. Bob gaat als laatste, maar hij is niet zo lenig als de kinderen. Het kost hem moeite om op de vensterbank te klimmen.

BONK! KRAAK!

De deur beweegt in zijn hengsels.
De kinderen trekken aan Bobs armen totdat hij naar buiten tuimelt.

KNAL!

Terwijl Tim het raam dichtgooit, ziet hij nog net dat de deur openvliegt. Twee mannen rennen de werkkamer in.

GA WEG!
ALLEEN TOEGANG VOOR DE PROFESSOR
WEGWEZEN!
GEVAAR!

Hoofdstuk 20

Net op tijd duiken Tim, Eva en Bob naar beneden.
Ze zijn op een binnenplaats terechtgekomen: een vierkant pleintje met een boom en een paar bosjes in de hoek. Om het plein heen staat het fabrieksgebouw. Muren, ramen en deuren. Ze kunnen hier niet weg.
Zo snel ze kunnen kruipen ze naar de bosjes toe.
'Oei-oei, hier is Alien Bob niet op ge-bouwd,' klaagt Bob.
Hij hobbelt achter de kinderen aan. Achter de bosjes hijgen ze uit.

'Wat doen we nu?' Eva strijkt met haar vingers door haar krullen.
'Hoe komen we hier weg?' vraagt Tim.
Net als Bob antwoord wil geven, klapt het raam open. Doodstil blijven ze zitten. Alleen de handen van Tim trillen.
'Dit raam was open,' klinkt de donkere stem van Boris, 'misschien zijn ze buiten.'
De andere man, een stuk kleiner dan Boris, schijnt met een felle lamp op de binnenplaats. Tim, Eva en Bob verroeren zich niet. Het licht zwaait over de bosjes waar ze achter zitten.
Eva knijpt haar ogen stijf dicht en Bob maakt zich zo klein mogelijk. Het licht schijnt precies tussen de bladeren door in de ogen van Tim. Even blijft het licht hangen, dan zwaait het verder.
'Hier zijn ze niet,' zegt de man met de zaklamp.
Dit keer wordt het raam goed gesloten. Ze horen iemand de knip dicht doen. Daar kunnen ze in ieder geval niet meer door ontsnappen.

'Zo blij jul-lie te zien!' Bobs ogen kleuren van paars naar blauw en weer terug. 'Ik wist! Jul-lie zijn ech-te vrien-den! Nu komt al-les goed!'
'Nou...' Tim kijkt een beetje bezorgd. 'Goed is het nog niet hoor. Hoe komen we hier nu uit? Waarschijnlijk zijn alle deuren op slot.'
'Geen pro-bleem,' antwoordt Bob vrolijk, 'let maar op!'

Ze sluipen achter Bob aan langs de muren van het plein. Bij een van de deuren blijven ze staan.
Van de mannen horen ze niets meer. Waarschijnlijk zijn ze aan het zoeken op een andere plaats in de fabriek.
Bob slaat zijn lange dunne armen stevig om de schouders van de kinderen.
'Ik heb ech-te vrien-den!' Hij geeft hen allebei een blubberige zoen op hun voorhoofd. 'Jul-lie heb-ben Bob ge-red.'
Tim steekt de chip in de lucht. 'Kijk eens, Bob.'
Er trekt een rilling door zijn alienlijf. Even kleurt hij weer helemaal in alle kleuren van de regenboog, net als toen ze hem voor het eerst in De Bunker zagen. 'Dank je wel!'
Eva en Tim worden platgedrukt. Bobs dunne armpjes zijn sterker dan je zou denken. Maar dat geeft niks. Ze hebben Bob terug!

Hoofdstuk 21

'Oef,' kreunt Tim als Bob hem loslaat. 'Dat werd tijd. Ik kreeg bijna geen lucht meer!'
Bob steekt zijn wijsvinger uit: van onder zijn nagel groeit een dunne, kartelige punt.
'Hier-mee o-pent elk slot,' verklaart hij. Hij steekt de punt in het slot van de deur. Met een zachte klik gaat het slot open.
Nu moeten ze heel stil zijn. Ergens in de fabriek sluipen de mannen rond, op zoek naar hen.
Tim gluurt langs de opening een donkere gang in. 'Ik zie niks, maar ik hoor ook niks,' fluistert hij.
Een voor een stappen ze de gang in. Achter hen klikt de deur zachtjes weer in het slot.
Bob waggelt voorop. Uit zijn ogen komen drie piepkleine lichtstraaltjes die een heel klein beetje licht in de donkere gang verspreiden.
Met de kartelige punt uit zijn vinger opent hij de volgende deur.

Ze komen in een donkere ruimte. Om hen heen klinken borrelende geluidjes, alsof iemand een pan aardappelen kookt in het donker.
'Hier be-den-ken ze nieuwe ro-bots,' fluistert Bob. Hij steekt de chip omhoog en houdt hem in het schemerige licht. 'Nu ver-stopt Bob de chip.'
Hij duwt de chip in zijn middelste navel. Die komt als een mondje naar buiten en hapt naar de chip. Zijn navel slokt de chip op.
Plotseling flitsen de lampen aan het plafond aan. Tim duikt weg achter een bureau. Eva knijpt haar ogen tot spleetjes tegen het plotselinge felle licht.
Midden in het pad tussen de rijen laboratoriumtafels staat Boris. Hij ziet er woest uit. 'Aha,' gromt hij, 'eens kijken of ik die chip weer uit jou kan vissen, marsmannetje.'

Hoofdstuk 22

Eva voelt haar knieën knikken.
Langzaam loopt de bewaker op haar af. 'En daar ben jij ook!' Zijn zwarte ogen richten zich op Eva. Met een zielig stemmetje zegt Boris: 'Ik ben zóóóóó zielig! Mijn fiets is kapot en ik ben verdwaald.' Hij probeert er een zielig gezicht bij te trekken, maar dat lukt niet echt.
Dan praat hij weer met zijn gewone lage stem. 'Nou, zo onschuldig ben je niet! Eerst reken ik af met die blubberige skippybal,' hij wijst op Alien Bob, 'en daarna ben jij aan de beurt, meisje.'
Eva kruipt angstig weg achter Bob. Tim is nergens te zien.
Boris komt langzaam dichterbij. Zijn haar zit door de war en er zit een grote scheur in zijn broek. Op zijn wang zit een lange rode schram.
'Ik moest uit het raampje klimmen bij de wc. Dankzij jou viel ik recht op een hoop prikkeldraad. Gelukkig kwam professor Zwets mij helpen.' Hij zet een stap opzij. Achter Boris staat een klein mannetje. Hij heeft een witte laboratoriumjas aan, een grote bril op zijn neus en grijs haar dat alle kanten op staat, alsof hij net een flinke stroomstoot heeft gehad. Zijn kraaloogjes staan gemeen.
Hij komt naar voren en kijkt Eva aan.
'Aangenaam,' zegt hij met een buiging, 'Professor Zwets.' Hij kijkt van Boris naar Eva.
'Dus dit meisje zat jou dwars, Boris?' zegt de professor met krakende stem. Hij loopt naar haar toe.
'Ja, professor Zwets,' antwoordt Boris, 'zij heeft met haar listige plan een hoop ellende veroorzaakt.'
'Hihihi,' hinnikt de professor, 'dit is gewoon grappig. Een klein meisje dat die Grote Stoere Boris overmeestert! Hihihi!'
Het gezicht van Boris kleurt een beetje rood.

Maar ineens verdwijnt de pret uit de oogjes van de professor. Met een grijns kijkt hij haar strak aan. 'Het betekent wel dat jij nu veel te veel weet van mijn geniale plan. Je kunt nu niet meer naar huis.'
Peinzend kijkt hij naar het plafond. 'Wat ga ik nu met jou doen?'
'Ik weet het wel,' zegt Boris boosaardig, 'met haar heb ik nog een appeltje te schillen.'
Eva krimpt ineen.
Boris probeert haar arm te pakken, maar Bob springt ervoor.
Er komen nog twee mannen het laboratorium in. Ze zien er allebei uit alsof ze elke dag in de sportschool trainen.
'Pakken jullie de alien.' De professor lacht wreed. 'Als we de computerchip eruit hebben gehaald, hebben we hem niet meer nodig. Hij hoeft niet heel te blijven. Morgen gaat hij toch in de vuilcontainer.'
De mannen springen naar voren. Boris grijpt Eva en draait haar arm op haar rug.
'Au!' roept ze. In paniek kijkt ze zoekend rond. Waar is Tim?
'De alien! Pak de alien!' piept professor Zwets schril.
De twee mannen storten zich op Bob. Die verweert zich heftig, maar hij kan niet tegen de twee sterke mannen op.
Al gauw drukken ze zijn armen en benen tegen de grond.
'Oké,' zegt de professor tegen Eva, met zijn gezicht vlak bij het hare. Ze kan zijn muffe bloemkooladem ruiken. 'Jij mag kijken terwijl ik de chip uit zijn navel haal. Mevrouw Ro Boter, de bazin van de fabriek is een idioot. Wat moet je nou met een superstofzuiger? Dat is zonde! Ik heb een veel beter plan!'
Professor Zwets danst in het rond. 'Ik ben zo slim! Met Bobs chip maak ik een geweldig ruimteschip.' Hij spreidt zijn armen wijd in de lucht en lacht hard.

'Hahaaaaa! Een vliegmachine met wapens, zo sterk dat niemand hem kan verslaan! Met die chip is de hele stad van mij! Niet alleen de stad, maar ook het land, en later de hele aardbol en alle sterren en planeten eromheen! Wie niet naar mij luistert, krijgt met mijn onverwoestbare raket te maken!'
Er gaat een rilling door Bob heen. Eva ziet paniek in zijn drie alienogen. Onopvallend probeert ze rond te kijken. Waar is Tim nou toch? Heeft hij nog een plan misschien?
'Begin maar met iets kleins,' grinnikt de professor, 'die ronde neus bijvoorbeeld.'
De man die op Bobs buik zit, trekt aan de ronde neus. Bob sluit zijn ogen en ziet eruit alsof hij zich concentreert. Zijn neus wordt vuurrood. Hij begint te gloeien van de hitte en er komt stoom uit de oorgaatjes aan de zijkanten van zijn hoofd. De man gilt en laat de neus los. Hij wappert met zijn hand. 'Au! Hij heeft mijn hand verbrand!'
De andere man kijkt angstig.
'Kom op,' krijst de professor, 'stelletje lafaards.' Hij wijst naar een kar in de hoek van de ruimte. Er ligt een boormachine op. 'Pak de boor!'

Hoofdstuk 23

De jammerende man pakt de boor en geeft hem aan de professor.
Kom op, Tim, denkt Eva. Schiet eens op!
Professor Zwets grijnst zijn puntige tanden bloot en zet de boor aan.
Het apparaat maakt een hoog, gillend geluid.
Het boortje in de machine draait zo snel rond dat je hem bijna niet meer kunt zien.
De boor komt steeds dichter bij Bobs buik.
Bobs ogen worden groot.
'Heb je geen verrassingen meer, Bob?' schreeuwt Eva wanhopig en ze worstelt om los te komen.
Bob kan geen antwoord geven.
Eva kan het niet aanzien, ze gilt zo hard ze kan.
De boor raakt al bijna Bobs buik. Eva knijpt haar ogen stijf dicht.

'Stop!' klinkt ineens een stem boven het geluid van de boor uit.
Geschrokken tilt de professor de machine op. Het boortje komt langzaam tot stilstand.
Tim stapt achter het bureau vandaan. In zijn hand heeft hij een pistool. Heel even voelt Eva opluchting. Tim, dappere Tim... Maar dan schrikt ze. Hoe komt hij aan een pistool? Het wapen ziet er heel echt uit.

Tim richt het pistool op Professor Zwets. 'Leg de boor neer,' bromt hij streng.
De professor staat als aan de grond genageld. 'Wat...' begint hij.
'Zwijg,' zegt Tim, 'dit pistool is geladen en ik schiet echt als het nodig is.'

Professor Zwets slikt. Dan verandert zijn gezicht en kijkt hij ineens heel vriendelijk. Minzaam doet hij een stapje naar voren. 'Jongen, jongen.' De professor buigt zijn hoofd. 'Wat ben jij dapper! Samen kunnen we geweldige dingen doen! Denk je eens in! Jij en ik! Samen veroveren we de wereld!'
Ongeduldig zet Tim een stap in zijn richting. Hij zwaait met het pistool. 'Leg de boormachine neer en ga bij de anderen staan.'
De professor zwijgt en legt de boor op de grond.
Dan wijst Tim met het pistool naar Boris. 'Laat het meisje los.'
Boris knijpt nog even heel hard in haar arm, maar laat Eva dan los. Ze rent naar Bob en helpt hem overeind.
De professor en zijn mannen staan nu bij elkaar in het hoekje van de ruimte.
Tim werpt snel een onzekere blik op Bob en Eva. 'Zoeken jullie even iets om ze vast te binden?'
Bob hobbelt naar het bureau en trekt een la open. In de la ligt een rol stevige tape.
'Die moest Bob in de la leg-gen van ba-zin.' Hij geeft de tape aan Eva. 'Ik hou ze vast. Rol jij de tape he-le-maal om ze heen.'
Bobs rechterarm rekt uit als een elastiek. Hij wordt langer en langer. Met een snelle beweging slaat hij zijn lange arm om de vier mannen heen en houdt ze stevig vast.
Professor Zwets piept en krijst: 'Laat me los!'
Boris spartelt wild met zijn benen, maar Bob heeft ook hem stevig vast. De mannen staan tegen elkaar aangedrukt, met Bobs arm om hen heen. Eva plakt het begin van de tape over de mond van de professor en begint het af te rollen.
Eerst over alle monden, dan rolt ze verder langs de schouders en de armen, vervolgens de benen en de voeten. Met zijn vieren staan ze tegen elkaar aangeplakt. De tape zit zo stevig dat ze geen vin kunnen verroeren.

Tim laat zijn pistool zakken. Eva slaakt een zucht van verlichting.

Hoofdstuk 24

Bob gaat voor de professor staan. 'Luis-ter,' zegt hij. Zijn ogen beginnen te draaien alsof er een bandje in wordt afgespeeld en dan horen ze:
'Mevrouw Ro Boter, de bazin van de fabriek is een idioot. Wat moet je nou met een superstofzuiger? Dat is zonde! Ik heb een veel beter plan! Ik ben zo slim! Met Bobs chip maak ik een geweldig ruimteschip. Hahaaaaa! Een vliegmachine met wapens, zo sterk dat niemand hem kan verslaan! Met die chip is de hele stad van mij! Niet alleen de stad, maar ook het land, en later de hele aardbol en alle sterren en planeten er omheen! Wie niet naar mij luistert, krijgt met mijn onverwoestbare raket te maken!'

Bob heeft alles opgenomen! Hiermee kunnen ze bewijzen wat de professor van plan was!
'Ik heb nog veel meer,' vertelt Bob, 'al zijn plan-nen heb ik op-ge-no-men.' Hij tikt met een lange nagel tegen zijn hoofd.
'Hier zit het al-le-maal in.'
De professor ziet eruit alsof hij ieder moment kan ontploffen. Door de tape over zijn mond kan hij niets zeggen, maar zijn ogen schieten vuur en zijn gezicht kleurt van rood naar paars.
Bob loopt naar de computer op het bureau en buigt een voelspriet naar voren. Met het rode bolletje boven op de spriet raakt hij het beeldscherm aan. Het scherm gloeit op en de woorden van de professor verschijnen op het scherm.
'Op de com-pu-ter staat een ko-pie,' zegt hij tegen Eva en Tim, 'Ba-zin kan nu luis-te-ren naar wat pro-fes-sor zei.'
Eva klapt in haar handen. 'Bob, je bent een held!'
Tim loopt ook naar het bureau en legt zijn pistool neer. Hij pakt een pen en een stukje papier en schrijft een briefje. Dan loopt hij ermee naar Eva. 'Heb je nog een stukje tape over, Eva?'
Eva knikt en geeft hem het restje tape.

Tim loopt naar de mannen toe en plakt het briefje met tape op het voorhoofd van de professor. Die worstelt om los te komen, maar Eva heeft hem stevig vastgemaakt.
'Als de politie hen vindt, zien ze dit briefje waarop ik heb uitgelegd wat er is gebeurd. Ze hoeven alleen maar op de computer te kijken om het bewijs te zien. Dan worden deze boeven vanzelf gearresteerd.'
Bob knikt. 'Goed be-dacht!'
'En nu?' vraagt Eva.
'La-ten we gaan.'
'Wacht even,' zegt Tim. Hij pakt het pistool van het bureau en loopt naar Boris toe. 'Eerst moet ik nog even iets afhandelen.' Hij richt het pistool op de buik van Boris. Geschrokken knijpt Boris zijn ogen stijf dicht.
'Tim! Niet doen!' gilt Eva, maar Bob blijft kalm staan.
'Let maar op.'
Hoe kan hij nou écht schieten op die mannen?
Tim schiet in de lach. 'Niks aan de hand,' zegt hij en hij haalt de trekker over. Uit het pistool plopt een klein rood vlaggetje met het woordje 'PANG!' erop.
'Ik wil alleen even laten zien aan die grote stoere Boris dat het pistool nep is.'
Boris blaast hard door zijn neus. Hij kijkt Tim strak aan, wit van woede. Professor Zwets piept gesmoord. Zijn valse oogjes staan nijdig en zijn bril staat scheef op zijn neus.

Hand in hand rennen Tim, Eva en Bob naar de uitgang. Voordat ze naar buiten gaan pakt Eva de telefoon en belt alarmnummer 112. 'Er zijn vier misdadigers in de robotfabriek,' zegt ze, 'voordat u ze losmaakt, kunt u beter eerst even kijken naar de tekst op het briefje en op de computer.'
Eva gooit de telefoon weer neer en pakt haar fiets.
Samen rennen ze naar buiten.
Al ver voordat ze thuis zijn horen ze in de verte politiesirenes loeien.

Epiloog

'Kom nou,' zegt Eva ongeduldig.
'Ik kom al!' roept Tim terug. Hij draagt een volle rugzak op zijn rug. Bij elke stap rammelt er iets.
'Wat heb je allemaal bij je?' vraagt Eva.
'Oh, gewoon, een cadeautje voor Bob,' antwoordt Tim.
Bij De Bunker klinkt gehamer, gebonk en af en toe hard gerinkel.
Bob staat bij zijn ruimteschip en maakt de laatste onderdelen goed vast. Als hij klaar is, zucht hij tevreden.
'Zien jul-lie dat?' vraagt hij trots, 'mijn schip is weer he-le-maal ge-maakt.'
Eva en Tim bewonderen het prachtige ruimteschip. Op een paar krassen na, is het weer als nieuw.
'Waar is de chip?' vraagt Tim.
Bob staart naar zijn middelste navel. Zijn wangen kleuren een beetje rood en hij knijpt zijn drie ogen stijf dicht. De navel beweegt. Er komt een soort mondje naar buiten. Bob wordt nog roder. Plotseling plopt de chip er met een blubgeluidje uit. Blij raapt Bob de chip op.
'Heb je alle onderdelen weer teruggekregen?' vraagt Tim.
Bob knikt blij. Zijn voelsprieten wiebelen een beetje. 'Ba-zin wil-de geen su-per-stof-zui-ger meer ma-ken van chip. Vond dat men-sen nog niet om kun-nen gaan met mijn spe-ci-a-le chip. Heeft al-le stuk-ken te-rug-ge-ge-ven. Ruim-te-schip is weer com-pleet.'
'Doet hij het echt?' vraagt Eva.
'Denk het wel. Moet eerst drie-hon-derd-vijf-tig bat-te-rij-en heb-ben om te start-en.'
Met een kreun zet Tim de zware rugzak op de grond. 'Alsjeblieft,' hijgt hij, 'driehonderdachtenveertig batterijen, ik heb ze geteld. Meer kon ik er echt niet vinden.'
Eva denkt na. 'Ligt de zaklamp nog in De Bunker?'
Tim springt op en rent naar binnen. 'Ja!' roept hij, 'er zitten twee batterijen in!'

Plotseling staat Bob stil. Zijn hele lichaam begint te verkleuren. Alle kleuren van de regenboog schieten van boven naar beneden. Hij opent zijn mond. Er komt een beetje groene rook uit. 'Joe-pie!' juicht hij, 'ik ga naar huis!'
Eva en Tim juichen mee, maar voelen zich ook een beetje verdrietig. Hun vriendje gaat weg.
Bob ziet het aan hun gezichten. Hij waggelt naar hen toe en sluit hen in zijn armen. 'Niet ver-drie-tig zijn. Bob komt weer te-rug! Ma-ken jul-lie zelf een ruim-te-schip. Ik kom te-rug met een chip waar-mee jul-lie zelf kun-nen vlie-gen naar de ster-ren!'
'Doen we,' mompelt Tim.
'Tuurlijk,' snikt Eva.
Bobs voelsprieten buigen naar hen toe. De ene raakt het voorhoofd van Tim aan, en de andere dat van Eva. Het gloeit een beetje. 'Bob ver-geet jul-lie nooit meer. Bob is jul-lie bes-te vriend.'
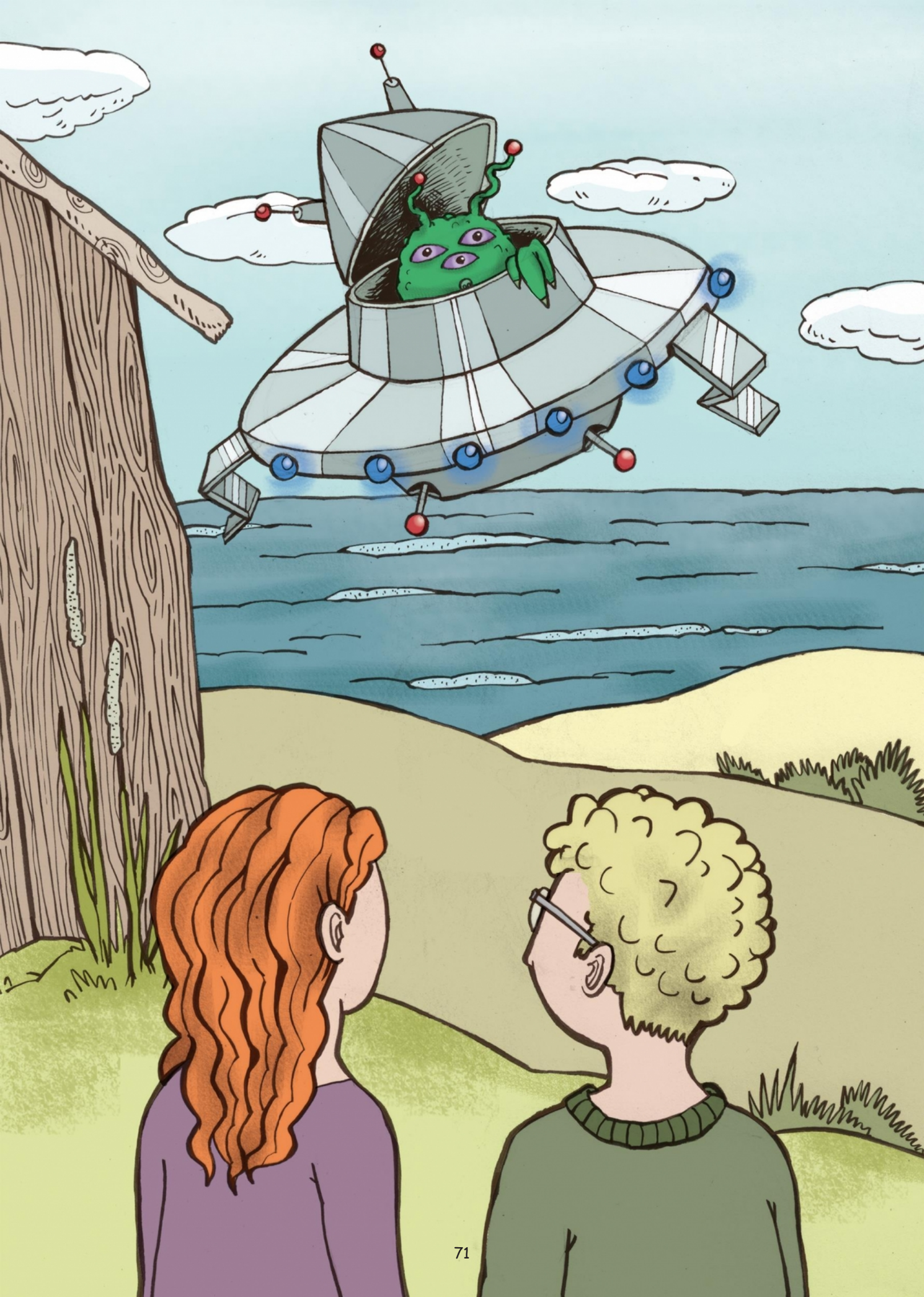
Daar staan ze: Eva en Tim. Ze kijken omhoog, naar Alien Bob die hoog in de blauwe lucht zweeft in zijn ruimteschip. Het ruimteschip wordt steeds kleiner.
'Dag Bob!' schreeuwen ze. 'Tot gauw!'
Ze zwaaien nog lang naar het stipje dat in de verte verdwijnt.